

Sygnatura akt: II AKa 6/20

1.

2.WYROK

2.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2022 r.

4.Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Jarosław Mazurek (spr.)

Sędziowie: SA Maciej Skórniak

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Katarzyna Szypuła

6.przy udziale Tomasza Bujwida prokuratora Prokuratury (...) w W.

7.po rozpoznaniu w dniach: 25 stycznia 2022r. i 18 lutego 2022 r.

8.sprawy:

9.A. B. oskarżonej z art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 kk i art. 271 § 3 kk i art. 273 kk i art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 kk i art. 271 § 3 kk i art. 273 kk i art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 60 § 1 kks w związku z art. 9 § 3 kks, art. 61 § 1 kks w związku z art. 9 § 3 kks, art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 kk w związku z art. 12 kk, art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 kk w związku z art. 12 kk, art. 270 § 1 kk

10.D. M. (1) oskarżonego z art. 271 § 1 kk i art. 271 § 3 kk i art. 273 kk i art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, art. 271 § 1 kk i art. 273 kk i art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, art. 271 § 1 kk i art. 271 § 3 kk i art. 273 kk i art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, art. 271 § 1 kk i art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk, art. 271 § 1 kk i art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk, art. 18 § 2 kk w związku z art. 270 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk

11.R. T. (1) oskarżonego z art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 kk i art. 271 § 3 kk i art. 273 kk oraz art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk i art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk i art. 273 kk i art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

12.J. B. (1) oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk i art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

13.M. M. (1) oskarżonej z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

14.M. P. oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

15.P. K. (1) oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

16.A. G. oskarżonej z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

17.I. J. oskarżonej z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

18.M. B. oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

19.J. C. oskarżoną z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

20.P. W. oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

21.T. P. (1) oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

22.A. P. oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i § 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

23.A. M. oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

24.D. T. oskarżonej z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i § 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

25.M. W. (1) oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk oraz art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

26.na skutek apelacji wniesionej przez wszystkich oskarżonych oraz prokuratora

27.oraz apelacji prokuratora co do A. B., J. C., D. M. (1) i R. T. (1)

28.od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

29.z dnia 1 kwietnia 2019 r. sygn. akt III K 117/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. M. (1) w ten sposób, że:

1. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I części rozstrzygającej (pkt. I części wstępnej) eliminuje następujące osoby: J. B. (1), P. K. (1), P. W., M. W. (1) oraz ustala wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 1.362.237,45 zł,
2. z opisu czynu przypisanego w pkt. VII części rozstrzygającej (punkt VII części wstępnej) eliminuje J. B. (1),
3. z opisu czynu przypisanego w pkt. VIII części rozstrzygającej (punkt VIII części wstępnej) eliminuje P. K. (1),
4. z opisu czynu przypisanego w pkt. IX części rozstrzygającej (punkt IX części wstępnej) eliminuje P. K. (1),
5. z opisu czynu przypisanego w pkt. X części rozstrzygającej (punkt X części wstępnej) eliminuje P. K. (1), P. W., M. W. (1),
6. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec D. M. (1) utrzymuje w mocy;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej A. B. w ten sposób, że:

1. z opisu czynu przypisanego oskarżonej w pkt. XII części rozstrzygającej (punkt XII części wstępnej) eliminuje osoby: J. B. (1), P. K. (1), P. W., M. W. (1) oraz przyjmuje datę końca czynu na 15 listopada 2013r. i ustala wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 1.239.073,80 zł,
2. w czynnie przypisanym oskarżonej w pkt. XVII części rozstrzygającej (pkt. XVII części wstępnej) przyjmuje datę końca czynu na 15 listopada 2013r.,
3. w czynnie przypisanym oskarżonej w pkt. XVI części rozstrzygającej (pkt. XVI części wstępnej) przyjmuje datę końca czynu na 15 listopada 2013r.,
4. z opisu czynów przypisanych oskarżonej w pkt. XVIII i XIX części rozstrzygającej (punkt XVIII i XIX części wstępnej) eliminuje P. K. (1),
5. z opisu czynu przypisanego oskarżonej w pkt. XX części rozstrzygającej (punkt XX części wstępnej) eliminuje P. K. (1), P. W., M. W. (1),
6. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonej A. B. utrzymuje w mocy;

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. T. (1) w ten sposób, że:

1. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. XXII części rozstrzygającej (pkt. XXII części wstępnej) eliminuje J. B. (1) oraz ustala wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 455.348,65 zł,

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R.

T. w utrzymuje w mocy;

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec I. J. w ten sposób, że:

1. w opisie czynu przypisanego oskarżonej w pkt. LXIV części rozstrzygającej (punkt LXIV części wstępnej) słowo „zawarł” zastępuje słowem „zawarła” ,
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonej I. J. utrzymuje w mocy;

V. uniewinnia oskarżonych J. B. (1), P. K. (1), P. W. i M. W. (1) od przypisanych im czynów i kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa;

VI. zaskarżony wyrok wobec oskarżonych M. P., M. B., M. M. (1), J. C., A. G., D. T., A. P., A. M., T. P. (1) utrzymuje w mocy;

VII. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu oskarżonych: D. M. (1) adw. W. Z., A. B. adw. L. A., R. T. (1) adw. M. A. (1) wynagrodzenie w kwocie po 738 zł wraz z podatkiem VAT tytułem obrony oskarżonych w postępowaniu odwoławczym;

VIII. poniesionymi wydatkami w postępowaniu odwoławczym związanymi z apelacją prokuratora obciąża Skarb Państwa;

IX. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych D. M. (1), A. B. i R. T. (1) po 739,11 zł, zaś od oskarżonych I. J., M. P., M. B., M. M. (1), J. C., A. G., D. T., A. P., A. M., T. P. (2) po 1,11 zł, tytułem wydatków postępowania odwoławczego oraz wymierza oskarżonym opłaty od kar:

1. D. M. (1) w kwocie 1200 zł,
2. A. B. w kwocie 800 zł,
3. R. T. (1) w kwocie 300 zł,
4. M. P. w kwocie 800 zł,
5. M. B. w kwocie 500 zł,
6. M. M. (1) w kwocie 500 zł,
7. J. C. w kwocie 1000 zł,
8. I. J. w kwocie 1200 zł,
9. A. G. w kwocie 1100 zł,
10. D. T. w kwocie 300 zł,
11. A. P. w kwocie 1100 zł,
12. A. M. w kwocie 400 zł,
13. T. P. (1) w kwocie 200 zł.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	AKa 6/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	11		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 1 kwietnia 2019 r. sygn. akt III K 117/17	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		brak dodatkowych ustaleń		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów				

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokurator (...)w W.zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonych D. M. (1), A. B., R. T. (1) i J. C..</p> <p>Na podstawie art. 438 punkt 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił :</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu, że orzeczenie kar</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonych D. M. (1), A. B. i R. T. (1) bez orzeczenia obok nich kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k. jest wystarczający dla osiągnięcia celów kary, w sytuacji gdy wszyscy ci oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, korzyść taką osiągnęli w znacznych (R. T. (1)) albo wielkich rozmiarach (D. M. (1) i A. B.), działalność prowadzili na przestrzeni kilku lat, a z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu, przy czym nie zostali oni wyrokiem pozbawieni korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa,

2. niesłuszne niezastosowanie wobec oskarżonej J. C. na podstawie art. 41 § 2 k.k. środka karnego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu usług z zakresu księgowości, w sytuacji gdy oskarżona czynu przypisanego w pkt. LX części

	<p>dyspozytywnej wyroku z dnia 1 kwietnia 2019 r. dopuściła się właśnie w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej - biura rachunkowego i w ramach tej działalności namówiła P. K. (2) do zawarcia fikcyjnej umowy pracę, co świadczy o tym, że dalsze prowadzenie przez nią takiej działalności zagraża dobrom prawem chronionym.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad 1.</p> <p>Zarzut podniesiony w pkt. 1 apelacji nie jest trafny. Przede wszystkim został nieprawidłowo postawiony bowiem kwestionowanie wyroku poprzez brak orzeczenia o karze grzywny w związku ze skazaniem oskarżonych: D. M. (1), A. B. i R. T. (1) za przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. i z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., nie powinien być traktowany jako</p>				

błąd w ustaleniach faktycznych (które co do zasady dotyczą ustaleń - okoliczności prawnie relewantnych przypisanego przestępstwa), a co najwyżej zarzutu rażącej niewspółmierności (tu łagodności) orzeczonej za przypisane przestępstwa kary (tu bez orzeczenia kary grzywny). W pierwszej kolejności zauważyć należy, że przestępstwa za które zostali skazani D. M. (1) i A. B., a także R. T. (1) nie przewidują konieczności orzeczenia grzywny. W tym zakresie nie można mówić o obrazie art. 33 § 2 k.k., który przecież jasno stanowi „sąd może wymierzyć grzywnę także obok kary pozbawienia wolności, jeżeli sprawca dopuścił się czynów w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął ". I nie budzi wątpliwości, iż przepis ten pozostawia sądowi swobodę w zakresie rozstrzygnięcia o karze grzywny w przypadku przestępstw

związanych z szeroko rozumianym mieniem. Nie można zgodzić się z zarzutem apelacji, iż D. M. (1) i A. B. osiągnęli korzyść majątkową w wielkich rozmiarach, zaś R. T. (1) korzyść majątkową w znacznych rozmiarach. Autor apelacji najwyraźniej zrównuje pojęcie korzyści majątkowej z wielkością tak zwanego niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Tymczasem zgodnie z art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową jest korzyść zarówno dla siebie jak i dla kogoś innego. Przyjmuje się, że jest to pewna wartość majątkowa pozyskana przez sprawcę lub inną osobę z przestępstwa, ale nie można jej utożsamiać z wartością niekorzystnego rozporządzenia mieniem, którą rozporządził Zakład Ubezpieczeń Społecznych w przedmiotowej sprawie w związku z działaniami oskarżonych.

Przecież przyjęta w opisie czynu D. M. przez sąd I instancji wielkość niekorzystnego rozporządzenia mieniem 1.417.885,97zł (zmieniona, co do wysokości przez Sąd Odwoławczy do 1.362.237,45 zł) nie może być rozumiana jako realna korzyść pozyskana przez oskarżonego lub inne osoby. W przedmiotowej sprawie korzyścią majątkową, którą oskarżony D. M. (1) pozyskał od współoskarżonych osób była wielkość tak zwanego "abonamentu" płaconego przez współoskarżonych w zamian za fikcyjne umowy o pracę. Przypomnieć jedynie należy, że wielkość tego abonamentu oscylowała w granicach 200 – 250 zł miesięcznie. Tak zatem nie można racjonalnie twierdzić, że oskarżony D. M. (1) w wyniku przestępczej działalności uzyskał i włączył do swojego majątku 1.417.885,97 zł czy też 1.362.237,45 zł jak przyjął Sąd Odwoławczy.

Analogiczne argumenty dotyczą oskarżonych A. B. i wielkości niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.294.722,32 zł (1.239.073,80 zł przyjęte przez Sąd Odwoławczy) oraz wielkość niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 457.052,17 zł (455.348,65 zł przyjęta przez Sąd Odwoławczy).
Kolejnym argumentem wskazującym na niezasadność apelacji w zakresie braku rozstrzygnięcia o karach grzywny jest okoliczność, iż sąd I instancji skazując D. M. (1) oraz A. B. również za przestępstwa karnoskarbowe wymierzył im stosowne kary grzywny oraz wymierzył karę łączną grzywny D. M. wysokości 80 stawek dziennych po 100 zł, A. B. karę łączną grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 100 zł. Nie ulega wątpliwości, że kary wymierzane za przestępstwa karnoskarbowe były powiązane z

przestępstwami powszechnymi przypisanymi tym oskarżonym, a popełnionymi w tym samym czasie. Inaczej mówiąc przestępstwa karnoskarbowe były swego rodzaju narzędziem i skutkiem dokonywanych przestępstw powszechnych. Sąd I instancji słusznie nie orzekł dodatkowych sankcji finansowych za przestępstwo powszechne skoro orzekł takie grzywny za przestępstwa karnoskarbowe. Pamiętać należy o podstawowej zasadzie dotyczącej wymiaru kary, wszak orzekana kara nie powinna przekraczać stopnia winy. Jeśli uwzględni się, że wszyscy w/w oskarżeni zostali skazani na bezwzględne kary pozbawienia wolności, pozostają bez majątku (korzystali także z pomocy obrońcy z urzędu z uwagi na brak możliwości finansowych ustanowienia obrońcy z wyboru) to nie ulega wątpliwości, że orzeczone kary

pozbawienia
wolności za
przestępstwa
powszechnie oraz
grzywna za
przestępstwa
karnoskarbowe
spełnia przesłanki w
zakresie prewencji
ogólnej, a zwłaszcza
prewencji
szczególnej.
Jakkolwiek w
stosunku do
oskarżonego R. T.
(1) sąd meriti
poprzestał wyłącznie
na karze
pozbawienia
wolności to mając
na uwadze brak
możliwości
majątkowych i
zarobkowych tego
oskarżonego, a
jednocześnie
wymiar łącznej kary
pozbawienia
wolności na
poziomie 2 lat
to niezasadnym
był zarzut rażącej
łagodności
wymierzonej kary za
przypisane
przestępstwa.
Wreszcie
argumentem -
jakkolwiek mniejszej
rangi, przeciwko
wymierzeniu
dodatkowych kar
grzywn tym
oskarżonym jest
okoliczność, iż czyny
pierwotnie
przypisane w
wyroku w stosunku
do każdego z
oskarżonych zostały

zmienione na ich
korzyść w ten
sposób, że
zmniejszono wartość
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem oraz
wyliminowano
część
współoskarżonych z
opisu czynów.
Dotyczyło to
oskarżonych: J. B.
(1), P. K. (1), P.
W. i M. W. (1), co
do których zapadł
wyrok
uniewinniający.

Ad. 2.

Przedstawione w
apelacji argumenty
o konieczności
orzeczenia wobec
oskarżonej J. C.
dodatkowo środka
karnego zakazu
prowadzenia
dzielności
gospodarczej
polegającej na
świadczeniu usług
księgowych, nie
przekonują za
rzeczywistą
koniecznością
zmiany wydanego
wyroku. To sąd
I instancji ma
największe
kompetencje do
oceny okoliczności
czynu, warunków i
właściwości
osobistych
oskarżonego,
albowiem
prowadząc
postępowanie ma

możliwość
bezpośredniego
kontaktu zarówno
z oskarżoną jak i
zebrany
materiałem
dowodowym
przeprowadzonym
bezpośrednio przed
sądem. To właśnie
ta bezpośredniość
dowodów powoduje,
że co do zasady
należy przyjąć, iż
zarówno wydane
rozstrzygnięcie Sądu
jak też orzeczone
kara są prawidłowe,
oparte o wszystkie
przewidziane
prawem
okoliczności
faktyczne i prawne.
Skarżący, by
skutecznie
zakwestionować
wydane orzeczenie,
które co do
zasady zgodne jest
z obowiązującym
porządkiem
prawnym, musi
wykazać szczególne
okoliczności, które
leżały i istniały po
stronie oskarżonej,
a których to sąd
nie wziął pod uwagę
lub też nienależycie
je ocenił. Własna
i odmienna ocena
tych okoliczności
jest jedynie
polemiką z
prawidłowo
poczynionym
rozstrzygnięciem
Sądu I instancji
i nie może
skutkować jego

zmianą. Oskarżona została skazana za dwa przestępstwa i jakkolwiek wyrok ten zaskarżyła, ale wyłącznie co do kary, tym samym uznając że rozstrzygnięcie co do winy jest prawidłowe. Sugerowany wniosek o orzeczenie środka karnego jest orzeczeniem fakultatywnym i brak w wyroku nie jest naruszeniem prawa materialnego. Tak jak poprzednio skutecznym argumentem może być jedynie zarzut rażącej niewspółmierności kary. Taki argument w tym wypadku nie wydaje się być słusznym z dwóch powodów. Po pierwsze od daty czynu upłynął okres blisko 10 lat, w trakcie którego toczyło się postępowanie przygotowawcze potem sądowe, obecnie odwoławcze, w tym czasie oskarżona nie została skazana za inne przestępstwo. Środek karny jak słusznie zauważył skarżący orzeka się, by zapobiec popełnieniu przestępstw w związku z prowadzoną

<p>działalnością, pracą. Skoro przez tak długi okres czasu nie doszło do naruszenia przez oskarżoną przepisów prawa to brak jest podstaw do racjonalnego twierdzenia, że taki środek jest niezbędnie konieczny, bowiem oskarżona stanowi zagrożenie dla porządku prawnego. Przeciwnie, zdaniem Sądu Odwoławczego prowadzone postępowanie karne samo w sobie było pewnego rodzaju nauką i procesem resocjalizacyjnym, który niewątpliwie wpłynął i wpłynie na dalsze zachowanie oskarżonej w przyszłości. Jak już na wstępie podkreślono argumenty w pisemnej apelacji nie przekonały Sądu Odwoławczego o konieczności uwzględnienia wniosku prokuratora.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 33 § 2 k.k. obok kary pozbawienia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

wolności także kary
grzywny:

1. D. M. (1):

- za czyn I części
dyspozytywnej
wyroku - w
wymiarze 100
stawek dziennych w
wysokości 100 zł
każda,

- za czyn przypisany
w pkt. II części
dyspozytywnej
wyroku - w
wymiarze 50 stawek
dziennych w
wysokości 100 zł
każda,

- za czyn przypisany
w punkcie III części
dyspozytywnej
wyroku - w
wymiarze 50 stawek
dziennych w
wysokości 100 zł
każda,

- za czyn przypisany
w pkt. IV części
dyspozytywnej
wyroku - w
wymiarze 50 stawek
dziennych w
wysokości 100 zł
każda,

wymierzenie obok
kary pozbawienia
wolności kary
łącznie grzywny
w wymiarze 100
stawek dziennych w
wysokości 100 zł
każda.

2. A. B. :

- za czyn przypisany
w pkt. XII części
dyspozytywnej
wyroku - w
wymiarze 100
stawek dziennych w
wysokości 100 zł
każda,

- za czyn przypisany
w pkt. XIII części
dyspozytywnej
wyroku w wymiarze
50 stawek dziennych
wysokości 100 zł
każda,

- za czyn przypisany
w pkt. XIV części
dyspozytywnej
wyroku - w
wymiarze 50 stawek
dziennych w
wysokości 100 zł
każda,

- za czyn przypisany
w pkt. XV części
dyspozytywnej
wyroku - w
wymiarze 50 stawek
dziennych w
wysokości 100 zł
każda,

wymierzenie obok
kary łącznej
pozbawienia
wolności kary
łącznej grzywny
w wymiarze 100
stawek dziennych w
wysokości 100 zł
każda.

3. R. T. (1) :

- za czyn przypisany
w pkt. XXII części
dyspozytywnej
wyroku - w

wymiarze 100
stawek dziennych w
wysokości 100 zł
każda,

- za czyn przypisany
w pkt. XXIII części
dyspozytywnej
wyroku – w
wymiarze 50 stawek
dziennych w
wysokości 100 zł
każda,

- za czyn przypisany
w pkt. XXIV części
dyspozytywnej
wyroku – w
wymiarze 50 stawek
dziennych w
wysokości 100 zł
każda,

wymierzenie obok
kary łącznej
pozbawienia
wolności kary
łącznej grzywny
w wymiarze 120
stawek dziennych w
wysokości 100 zł
każda.

4. orzeczenie wobec
oskarżonej J. C. na
podstawie art. 42 §2
k.k. i art. 43 §1 kk
zakazu prowadzenia
działalności
gospodarczej
polegającej na
świadczeniu usług z
zakresu księgowości
na okres jednego
roku.

Związłe o powodach
uznania wniosku za
zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.				
Z powodów wskazanych i szczegółowo opisanych w sekcji 3.1, Ad. 1 i Ad. 2 wniosek prokuratora o orzeczenie wobec oskarżonych D. M. (1), A. B. i R. T. (1) także kary grzywny oraz środka karnego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na okres jednego roku stosunku do J. C. nie zasługiwał na uwzględnienie.				
3.2.	<p>Obrońca oskarżonego D. M. (1) adw. W. Z. zaskarżyła wyrok w całości na jego korzyść i na podstawie art. 438 punkt 2 i 3 k.p.k. zarzuciła :</p> <p>A. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. I, VII, VIII, IX, X części dyspozytywnej wyroku :</p> <p>I. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 2§2 kpk , art. 4 k.p.k., w art. 5§2</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

kpk , art. 410 k.p.k.
polegającą na:

a. bez podstawnym i
całkowicie
dowolnym – z
naruszeniem zasady
swobodnej oceny
dowodów
odmówieniu wiary
konsekwentnym,
spójnym i logicznym
wyjaśnieniom osób
prowadzących
własną działalność
gospodarczą, a
zatrudnionym w
firmie (...), iż
świadczyły na jej
rzecz pracę w
ramach zawartej
umowy o pracę,

b. naruszenie zasady
in dubio pro
reo i in dubio
mitius nakazującej
rozstrzygać na
korzyść oskarżonego
wszelkie wątpliwości
w zakresie ustaleń
faktycznych, które
winny być
dokonywane
zgodnie z
rzeczywistością przy
uwzględnieniu
wszystkich
dowodów
ocenionych w ich
całości i
wzajemnym
powiązaniu.

II. błędy w
ustaleniach
faktycznych
polegające na:

a. niezasadnym
przyjęciu, że umowy

o pracę zawierane z osobami prowadzącymi własną działalność gospodarczą miały charakter pozorny, ponieważ osoby te nie pozyskiwały klientów na rzecz pracodawcy oraz nie pobierały wynagrodzenia,

b. błędnym przyjęciu, że pracodawca składając sprawozdanie i deklaracje do ZUS i urzędu skarbowych, nie regulując jednocześnie swoich zobowiązań wprowadzał te jednostki w błąd, co do okoliczności mających znaczenie prawne.

B. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. X części dyspozytywnej wyroku : obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 punkt 1 k.p.k. , art. 4 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na dowolnej a nie swobodnej ocenie

	<p>materiału dowodowego, obciążonej niedostatecznym kierowaniem się zasadami prawidłowego rozumowania oraz zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego – poprzez uznanie, że wyjaśnienia oskarżonej A. B. są na tyle wiarygodne i spójne, by stanowić podstawę rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy nie stanowią one dowodu pełnowartościowego, pozostają stronnicze, zaś taka ocena materiału dowodowego nastąpiła z jednoczesnym odmówieniem wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego D. M. (1).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Co do zarzutów obrazy przywołanych przepisów prawa procesowego to wskazać należy, że podniesiony zarzut obrazy artykułu 7 k.p.k. w związku</p>				

z art. 410 k.p.k. nie jest trafny. Przywołany przez skarżącą art. 7 k.p.k. oraz art. 5 §2 k.p.k. wyznacza w procesie karnym ogólne zasady oceny dowodów i kształtowanie na ich podstawie ustaleń faktycznych. Pamiętać jednak należy, że pierwszorzędne znaczenie w zakresie dokonywania ustaleń faktycznych ma przede wszystkim art. 7 k.p.k. i to na jego podstawie organ procesowy - w tym wypadku sąd - kierując się zasadami wskazanymi w tym przepisie (zasadami doświadczenia życiowego, zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy) dokonuje rozsądzenia, którym dowodom i w jakim zakresie daje wiarę, a którym dowodom tego waloru odmawia. Oczywiście przy dokonywaniu tej oceny w ramach tzw. swobodnej oceny dowodów bierze pod uwagę wszystkie ujawnione w sprawie dowody w rozumieniu art. 410 k.p.k. Efektem takiej

właśnie analizy
dowodów jest
uznanie części
dowodów za
wiarygodne i
odpowiadające
prawdzie i
poczynienie na ich
podstawie ustaleń
faktycznych i
odmowa waloru
wiarygodności
innym dowodom -
najczęściej
sprzecznym z tymi
pierwszymi. Nie
może być bowiem
tak, że wszystkie
dowody pozyskane w
jednej sprawie mogą
być podstawą do
dokonania
prawdziwych
ustaleń faktycznych.
Warto przy tym
wskazać, że art.
5 § 2 k.p.k. nie
znajduje w ogóle
zastosowania w
przypadku
rozstrzygania o
wiarygodności
dowodów, z których
treści wynikają
przeciwstawne
stanowiska, bowiem
do rozstrzygnięcia
takiej sprzeczności
dowodów
zastosowanie
znajduje wyłącznie
art. 7 k.p.k.,
który upoważnia sąd
do kategorięcznego
rozsądzenia o
wiarygodności
jednych dowodów
nad drugimi. Art.
5 § 2 k.p.k.
zastosowanie

znajduje wyłącznie w sytuacji, gdy organ procesowy - sąd - poweźmie wątpliwości, co do pewnych faktów i pomimo przeprowadzenia wszystkich możliwych w sprawie dowodów nie ma możliwości pewnego tzn. kategorycznego ich rozstrzygnięcia. Wówczas to przy możliwym alternatywnym przebiegu zdarzeń obowiązkiem Sądu jest rozstrzygnięcie owej wątpliwości na korzyść sprawcy. W praktyce sądowej dochodzi do takich sytuacji niezmiernie rzadko i na pewno nie jest nią sytuacja, gdy oskarżeni na okoliczność przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem zarzutów składają wyjaśnienia sprzeczne z innymi dowodami. Zadaniem sądu jest wówczas rozstrzygnięcie - właśnie na zasadach określonych w art. 7 k.p.k., którym dowodom i w jakim zakresie daje wiarę, co równoznaczne jest, że dowodom przeciwnym wiary nie daje. I tak postąpił sąd

I instancji w przedmiotowej sprawie, bowiem przy każdym czynie przypisanym oskarżonemu wskazał dowody na których oparł swe ustalenia. W tym zakresie należy odesłać do pisemnego uzasadnienia Sądu. Nie stwierdza się również naruszenia art. 2 i 4 k.p.k.

Prawidłowo sąd I instancji ocenił dowody z wyjaśnień rzekomych "pracowników – przedsiębiorców", że nie świadczyli rzeczywistej pracy, a podpisane umowy były pozorne. Warto zwrócić uwagę, że oskarżony D. M. przyznał się do zarzutów (karta 1360), kontrola ZUS wykazała, że tylko poszczególne osoby miały wypłacane wynagrodzenia, wreszcie co jest w tej sprawie faktem notoryjnym spośród blisko 90 osób oskarżonych zdecydowana większość została skazana w trybie dobrowolnego poddania się karze (uznanie winy i sprawstwa), a zalegające składki

wobec ZUS-u
wyrównali.

Sąd też chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dotyczący fikcyjności zawieranych umów o pracę. Nawet logika zdarzeń nakazuje wysnuć wniosek o pozorności umów . Jaka to praca, gdy pracownik na pełnym etacie nie otrzymuje wynagrodzenia, a w zamian za to opłaca co miesiąc „abonament” na rzecz pracodawcy – to chyba praca charytatywna ? Natomiast racjonalnym wyjaśnieniem tej sytuacji jest korzyść majątkowa z tytułu niepłacenia składek na ubezpieczenia społeczne. Sąd I instancji dokonał też prawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonej A. B., zwłaszcza gdzie konfrontował jej wyjaśnienia z innymi wiarygodnymi dowodami. Sąd ustosunkował się również do okresu przypisanych oskarżonemu przestępstw wskazując, że początkowo

<p>czynności wykonawcze dokonywał R. T. (1) na polecenie oskarżonego D. M. (1). W tym celu D. M. (1) przebywając w Zakładzie Karnym udzielił pełnomocnictwa R. T. (1).</p> <p>Co do wniosku obrońcy o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary z uwagi na ujawnienie innych przestępstw w sprawie Sądu Okręgowego w Wałbrzychu sygn. akt III K 153/18 to przypomnieć jedynie należy, że zastosowanie art. 60 § 4 k.k. wymaga wniosku prokuratora, czego brak w tej sprawie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrończyni oskarżonego wniosła o:</p> <p>1. uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej,</p> <p>2. uniewinnienie oskarżonego D. M. (1) od zarzutów popełnienia czynów zabronionych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>opisanych w punktach I, VII, VIII, IX, X, XI ,</p> <p>3. wymierzenie oskarżonemu nowej kary łącznej na podstawie kar orzeczonych wobec niego za czyny opisane w punktach II, III, IV, V, VI części dyspozytywnej wyroku,</p> <p>ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu .</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z powodów wskazanych powyżej wniosek o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów opisanych w pkt. I, VII, VIII, IX, X, XI, nie mógł być uwzględniony, zaś co do wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania to należy zauważyć, że podstawą uchylenia</p>			

wyroku w świetle art. 437 § 2 k.p.k. są trzy enumeratywnie wymienione okoliczności:

- pierwsza dotycząca stwierdzenia uchybień z art. 439 § 1 k.p.k.,

- druga dotycząca konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości,

- trzecia przesłanka to wystąpienie okoliczności, o której mowa w art. 454 § 1 k.p.k.

Dwie pierwsze przesłanki oczywiście w przedmiotowej sprawie nie zaistniały.

Wystąpienie trzeciej przesłanki będącej podstawą do uchylenia wyroku uniewinniającego ma miejsce wyłącznie wtedy, gdy w toku postępowania odwoławczego tenże sąd dojdzie do przekonania, iż zebrane w sprawie dowody powodują konieczność przesądzenia o sprawstwie i winie oskarżonego, a wydany wyrok w I instancji jest uniewinniający.

<p>Rzecz jednak w tym, że taka okoliczność w tej sprawie nie zachodzi. A skoro tak, to wniosek o uchylenie wyroku jest oczywiście bezzasadny.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Obrońca oskarżonej A. B. adw. L. A. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonej i wyrokowi zarzucił:</p> <p>I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść orzeczenia polegający na działaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry podjętego zamiaru wystawiła dokumenty o treści nieprawdziwej i doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonych w czynach opisanych w punktach XII, XIII, XIV, XV, XVIII, XIX, XX,</p> <p>II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku polegający na nieprowadzeniu ewidencji sprzedaży ani zakupu podatku VAT oraz prowadzeniu nierzetelnej księgi dochodów i rozchodów przy czym tych czynów dopuściła się inną osobą - D. M. (1) (właścicielem firmy (...)) w sposób opisany w punktach XVI i XVII.</p> <p>III. obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 11 § 1 k.p.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad. I-III.</p> <p>Podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji skutkujący wyrokiem skazującym jest całkowicie nietrafny. Dowody wskazane w uzasadnieniu Sądu meriti potwierdzają współudział</p>				

oskarżonej z D. M. (1) i R. T. (1) w zakresie przypisanych im przestępstw. Oskarżona w złożonych wyjaśnieniach częściowo przyznała się do zarzucanych jej czynów, a nadto jej sprawstwo wynika z obiektywnej oceny dowodów z dokumentacji dotyczącej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Urzędu Skarbowego. Przecież prócz naliczenia składek z tytułu ubezpieczenia społecznego - składek tych nie przelewała, podobnie jak zaliczek na podatek dochodowy. Miała świadomość że umowy są fikcyjne, nie wypłacała bowiem pracownikom wynagrodzenia za pracę, przeprowadzona kontrola firmy (...) wykazała, że na listach płac brakowało wielu podpisów. Złożona apelacja i argumenty w niej zawarte są jedynie polemiką z prawidłowo poczynionymi ustaleniami Sądu I instancji, nie wskazują i nie

<p>przekonują, że w przypadku tej oskarżonej sąd popełnił błąd oraz nie wskazują jakiego rodzaju.</p> <p>Zupełnie niezrozumiały jest zarzut obrazy artykułu 11 § 1 k.p.k. w zakresie czynu przypisanego oskarżonej w pkt. XXI wyroku. Jeżeli przepis prawa daje sądowi swobodę postąpienia to nie może być mowy o jego obrazie, w przypadku jego niezastosowania.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca wniósł o uchylenie orzeczenia o karze łącznej – pkt. XCIII części skazującej wyroku i zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia czynów opisanych w punktach XII - XX oraz uchylenie orzeczenia w pkt. XXI i umorzenie postępowania na podstawie artykułu 11 § 1 k.p.k.. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów obrony w postępowaniu apelacyjnym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>tytułem obrony z urzędu oskarżonej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek obrońcy o uniewinnienie oskarżonej od popełnienia czynów przypisanych w punktach XII - XXII oraz uchylene rozstrzygnięcia zawartego w pkt. XXI i umorzenie postępowania w tym zakresie, z powodów wskazanych wyżej nie zasługuje na uwzględnienie. Zasadny natomiast okazał się wniosek obrońcy z urzędu oskarżonej o przyznanie jej wynagrodzenia za obronę oskarżonej prowadzoną przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Obrońca oskarżonego R. T. (1) adw. M. A. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 punkt 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>1.błąd w ustaleniach faktycznych, co do czynów opisanych w pkt. XXII wyroku polegający na przyjęciu, że w stosunku do oskarżonego zachodzą przesłanki z art. 21 § 2 k.k. w sytuacji, gdzie to współoskarżony D. M. (1) obejmował swoją wiedzą schemat procedury opisanego w akcie oskarżenia i kierował działaniami swojego pełnomocnika - oskarżonego,</p> <p>2. rażąco niewspółmierność kary cząstkowej za czyn opisany w pkt. XXIII w sytuacji gdy do popełnienia tego czynu zmusiła go sytuacja materialna.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad 1.</p> <p>Zarzut całkowicie nietrafny. Przypisane przestępstwo z art. 271 k.k. należy do grupy przestępstw indywidualnych i może być popełnione tylko przez osoby mające</p>				

określoną cechę osobistą.

Współdziałający sprawca wiedząc o tym odpowiada właśnie na podstawie art. 21 § 2 k.k., na co wskazał w uzasadnieniu sąd I instancji. Nie ma racji skarżący, że R. T. wykonywał tylko polecenia D.M.. Udzielone mu pełnomocnictwo uprawniało go do samodzielnego działania. Czynności w firmie (...) wykonywał w porozumieniu z D. M. (1), stąd prawidłowo sąd meriti określił jego odpowiedzialność na zasadzie art. 21 § 2 k.k.

Ad.2.

Argument o rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, gdyż do popełnienia czynu zmusiła oskarżonego sytuacja materialna, jest nie do zaakceptowania z powodów aksjologicznych, gdyż współcześnie nawet prawdziwa "bieda" nie usprawiedliwia popełnienia przestępstw. Nadto wymierzona kara pozbawienia

wolności nie razi surowością.			
Wniosek			
Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie łagodniejszej kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z wyżej wymienionych powodów wniosek obrońcy oskarżonego o orzeczenie łagodniejszej kary nie może być uwzględniony.			
3.5.	Obrońca oskarżonego P. K. (1) adw. M. W. (2) zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 punkty 2 k.p.k. zarzucił : 1. naruszenie prawa procesowego to jest artykułu 167 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. mające wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

sporządzenie uzasadnienia do wydanego wyroku w taki sposób, że uniemożliwia to dokonanie merytorycznej kontroli wydanego orzeczenia, a więc weryfikacji ustaleń faktycznych i oceny dowodów, co wskazuje także na niewłaściwy proces podejmowania przez sąd I instancji o winie oskarżonego. W tym zakresie sąd I instancji całkowicie pominął szereg dokumentów złożonych jako dowody, do przeprowadzenia, w piśmie z dnia 30 września 2018 r. na rozprawie w dniu 3 października 2018 r., w tym wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia - Sadu Pracy IV P 368/14 z 12 czerwca 2014 r., nakazującego oskarżonemu D. M. (1) wydanie świadectwa pracy na rzecz oskarżonego P. K. (3) za okres pracy objęty częścią dyspozytywną zaskarżonego wyroku Sądu I instancji, oraz zaświadczenie z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zaleganiu przez

oskarżonego jedynie kwota 2.200 zł z innego innego tytułu ubezpieczeniowego niż objęty częścią dyspozytywną zaskarżonego wyroku.

2. naruszenie prawa procesowego, a to art. 424 § 1 k.p.k. mające wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez nierozpoznanie wniosków dowodowych złożonych przez oskarżonego, a przedłożonych w piśmie z dnia 30 września 2018 r. i brak jakiegokolwiek odniesienia się przez sąd I instancji do tych wniosków dowodowych,

3. błędną ocenę materiału dowodowego poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie:

- pominięcia szeregu faktów istotnych dla wydania prawidłowego orzeczenia, a które znajdują się w piśmie oskarżonego z dnia 30 września 2018 r. świadczących o tym, że oskarżony nie tylko w sposób ważny zawarł umowę o pracę,

ale także wykonywał pracę dla oskarżonego D. M. (1), otrzymując stosowne wynagrodzenie, lecz także nie dopuścił się przy zawieraniu umowy i jej wykonywaniu żadnego czynu karalnego,

- wydanie orzeczenia na podstawie okoliczności nieudowodnionych w postępowaniu w postaci przyjęcia, że korzyść majątkowa jaką miał uzyskać oskarżony, stwierdzona przez biegłego wynosi 28. 212,15 zł, gdy tymczasem z wyjaśnień oskarżonego opartych o dokumentację pochodzącą Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynika, że zaległość na koncie ubezpieczeniowym oskarżonego w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wynosiła jedynie kwotę 2200 zł i to z innego tytułu niż objęty w części dyspozytywnej wyroku,

- błędnego wnioskania przy ocenie dowodów

i przyjęcia, że oskarżony znajdował się we współdziałaniu z D. M. (1), tak jak inni współoskarżeni, gdy tymczasem materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, że sytuacja współoskarżonych, co do fikcyjności zatrudnienia jest analogiczna. To błędne wnioskowanie spowodowało brak zróżnicowania sytuacji oskarżonego w stosunku do innych oskarżonych,

- błędnego wnioskowania przy ocenie dowodów i przyjęcia, że oskarżony w okresie od 1 maja 2010 r. do 31 grudnia 2013 r. miałby osiągnąć korzyść majątkową kosztem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, gdy tymczasem protokół kontroli i zeznania świadka, kontrolera Zakładu Ubezpieczeń Społecznych M. Z. (1), potwierdzają pomimo niekompletnej dokumentacji wypłatę wynagrodzenia na rzecz oskarżonego, przynajmniej za 2011 r. (karta 6 akt sprawy).

	<p>Analogicznie ustalenia kontroli o wypłaconych wynagrodzeniach potwierdziła w swojej opinii biegła (karta 9159).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się częściowo zasadna, co skutkowało zmianą wyroku i uniewinnieniem oskarżonego od przypisanego mu czynu. Przede wszystkim słuszne są te argumenty obrońcy, że sąd meriti nie odniósł się prawidłowo (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.) do dowodów z dokumentów, a to wyroku Sądu Rejonowego we Wrocławiu z 12 czerwca 2014 r. w sprawie sygn. akt IV P 368/14, mocą którego sąd nakazał wydanie świadectwa pracy oraz do dowodu w postaci zaświadczenia o zaleganiu oskarżonego P. K. (1) wobec ZUS jedynie z kwotą 2200 zł. To prawda, że sąd karny ma samodzielność</p>				

jurysdykcyjną i nie jest związany wyrokiem Sądu Pracy, niemniej jednak w/w dowody powinny być ocenione w kontekście przyjętych przez sąd meriti dowodów winy oskarżonego (wyjaśnienia oskarżonego D. M. (1), A. B., opinii biegłej K. S. (1), zeznań kontrolera M. Z. (2), dowodów z dokumentów), czego niestety uzasadnienie wyroku Sądu I instancji nie zawiera. Oceny tej dokonał Sąd Odwoławczy i wypadła dla oskarżonego korzystnie. W przypadku tego oskarżonego występują zarówno dowody obciążające jak również dowody odciążające. Pierwsze to dowody osobowe – wyjaśnienia wskazanych oskarżonych, z których wynika, że w istocie wszyscy przedsiębiorcy zawarli fikcyjne umowy o pracę, ale już z obiektywnych i wiarygodnych dowodów (opinia biegłej K. S. (1), zeznania M. Z. (2)) wynika, że P. K.

(1) było wypłacane wynagrodzenie za pracę – przynajmniej na początku okresu umowy. To powoduje, że dowolne było przyjęcie fikcyjności umowy o pracę oskarżonego z D. M.. Pośrednio, co prawda, ale autentyczność umowy o pracę potwierdza wyrok Sądu Pracy nakazujący wydanie świadectwa pracy. Również informacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zaleganiu z tytułu nieuiszczonych składek na ubezpieczenie społeczne w kwocie 2200 zł nie wspiera ustaleń Sądu meriti (w wyroku przypisano doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakład Ubezpieczeń Społecznych na kwotę 28.212,15 zł).

Reasumując stwierdzić należy, że argumenty podniesione zwłaszcza w uzasadnieniu apelacji okazały się na tyle trafne, że spowodowały zmianę wyroku.

<p>Zawsze pamiętać należy, że podstawą każdego wyroku skazującego powinny być fakty prawdziwe, wynikające z niebudzących wątpliwości dowodów.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>Obrońca wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Brak podstaw wynikających z art. 437 § 2 k.p.k. do uchylenia wyroku.</p>				
<p>3.6.</p>	<p>Obrońca oskarżonej J. C. adw. M. M. (2) zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonej, w części co do wymierzonej kary i na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. zarzucił :</p> <p>rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec J.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>C. kary polegającą na orzeczeniu kary grzywny za czyn przypisany w punkcie LIX wyroku w wymiarze 60 stawek dziennych po 100 zł każda oraz karę grzywny za czyn przypisany w pkt. LX wyroku w wymiarze 70 stawek dziennych po 100 zł każda, a w rezultacie karę łączną 100 stawek dziennych po 100 zł każda, podczas gdy wobec oskarżonej M. M. (1), która stanęła pod niemal tożsamym zarzutem za czyn opisany w pkt. LVIII wyroku sąd orzekł karę o 10 stawek niższą, bowiem karę 50 stawek dziennych po 100 zł każda.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut rażącej surowości kary jest niezasadny. Zarówno kary jednostkowe jak i kara łączna wymierzona na poziomie 100 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej w wysokości 100 zł nie noszą cech</p>				

rażącej surowości,
są karami
odpowiadającymi
stopniowi
zawinienia sprawcy.
Argumenty
apelującego
odnoszące się do
innej oskarżonej i
wymierzonej jej kary
(o 10 stawek niższej)
jest nietrafny w
stopniu oczywistym.
Kara jest zawsze
orzekania
indywidualnie,
zgodnie z
dyrektywami
określonymi w art.
53 k.k., pozostaje w
swobodnym uznaniu
sądu orzekającego.
Sąd Odwoławczy nie
ma prawa orzeczonej
kary zmienić tylko
dlatego, że
apelującemu wydaje
się za surowa czy
też niesprawiedliwa
(bo wyższa niż kara
współoskarżonej).
Raz jeszcze należy
przypomnieć, że
wymiar kary podlega
zmianie, gdy
uzasadniony jest
zarzut rażącej
surowości kary.
Nawet kary
wymierzonej, która
obiektywnie może
być oceniona jako
kara surowa nie
należy zmieniać
w postępowaniu
odwoławczym,
bowiem kara surowa
to nie to samo, co
kara rażąco surowa.

Wniosek				
<p>Obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez obniżenie kary za czyn przypisany w pkt. LIX do 50 stawek dziennych po 100 zł każda oraz karę grzywny za czyn przypisany w pkt. LX wyroku do 10 stawek dziennych po 100 zł każda i w rezultacie orzeczenie kary łącznej w wymiarze 60 stawek dziennych po 100 zł każda,</p> <p>ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu celem ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Z przyczyn wskazanych powyżej wniosek o obniżenie kary do 60 stawek dziennych okazał się niezasadny.				
3.7.	Obrońca oskarżonego J. B.	# zasadny		

	<p>(1) adwokat Ł. K. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt. 1 k.p.k. zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 30 k.k. poprzez dokonanie błędnej subsumcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego do wskazanego przepisu i uznanie, że oskarżony nie działał w usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynu zabronionego w sytuacji, gdy jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oskarżony tkwił w usprawiedliwionym przeświadczeniu, co do bezprawności zarzucanych mu czynów zabronionych.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Co do postawionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu obrazy prawa materialnego (art.</p>				

<p>30 k.k.), to nie miał znaczenia w sprawie, bowiem powodem rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego skutkującym uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu, były zgola inne argumenty niż podniesione przez obrońcę, a szczegółowo opisane w sekcji 5.2.1 uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. B. (1) od zarzuconego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu finalnie okazał się trafny jakkolwiek z przyczyn formalnych opisanych w sekcji 5.2.1. uzasadnienia.</p>		

3.8.	<p>Obrońca oskarżonego M. W. (1) adw. K. K. (1) zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt. 2,3 i 4 k.p.k. zarzucił:</p> <p>1 . obrazę przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 28 k.k. oraz art. 30 k.k. poprzez pominięcie faktu działania w błędzie w trakcie popełnienia zarzucanego mu czynu zarówno w zakresie karalności tegoż czynu jak i niezwłocznego naprawienia w całości skutków powstałych bez winy oskarżonego natychmiast po stwierdzeniu przez organy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nieprawidłowości tegoż działania, co winno być uwzględnione przez sąd I instancji, a czego brak w treści uzasadnienia wyroku,</p> <p>2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to przepisu art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. poprzez badanie i uwzględnienie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
------	---	---	--	--

jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego w szczególności braku jakiegokolwiek konfrontacji innych oskarżonych w sprawie z osobą oskarżonego w zakresie rzeczywistych okoliczności zawarcia i zrealizowania umowy z firmą oskarżonego D. M. (1), przy jednoczesnym zaniechaniu badania i nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, oraz poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny z pominięciem kryteriów obiektywnych jak logika, wiedza i doświadczenie życiowe, a w szczególności poprzez odmowę uznania w całości za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, całkowitego pominięcia przez sąd dokumentacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w

zakresie decyzji
ratalnych
związanych z
wnioskiem
oskarżonego o
rozłożenie na raty
zaległości z tytułu
rzekomego działania
na szkodę Zakładu
Ubezpieczeń
Społecznych oraz
rzeczywistej spłaty
tego zobowiązania,

3. błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał istotny wpływ
na treść orzeczenia,
polegający na
przyjęciu, iż
oskarżony w
krytycznym czasie,
działając w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej
wspólnie i w
porozumieniu z D.
M. (1) doprowadził
do błędu
pokrzywdzonego
pracownika Zakładu
Ubezpieczeń
Społecznych, co
do okoliczności
faktycznych i
prawnych będących
podstawą należnych
składek z tytułu
ubezpieczenia
społecznego, a to
nie objęcia składką z
tytułu ubezpieczenia
emerytalnego,
rentowego oraz
wypadkowego oraz
Funduszu Pracy,
a z rzekomo

	popelnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Co do postawionych przez obrońcę oskarżonego zarzutów:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obraży prawa materialnego (art. 28 i art. 30 k.k.), - obraży przepisów prawa procesowego (art. 4,7,410,424 k.p.k.), - błąd w ustaleniach faktycznych skutkujących uznaniem przez sąd I instancji winy oskarżonego; <p>to nie mają one istotnego znaczenia w sprawie, bowiem powodem rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego skutkującym uniewinnieniem oskarżonego od popelnienia przypisanego mu czynu były zgola inne argumenty niż podniesione przez obrońcę, a szczegółowo opisane</p>			

w sekcji 5.2.1 uzasadnienia.			
Wniosek			
<p>Obrońca wniósł :</p> <p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu ,</p> <p>2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek obrońcy oskarżonego o uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu finalnie okazał się trafny jakkolwiek z przyczyn formalnych opisanych w sekcji 5.2.1. uzasadnienia.			
3.9.	Obrońca oskarżonego P. W. adw. K. K. (1) zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

**438 pkt. 2,3 i 4
k.p.k. zarzucił:**

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 28 k.k. oraz art. 30 k.k. poprzez pominięcie faktu działania w błędzie w trakcie popełnienia zarzucanego mu czynu zarówno w zakresie karalności tegoż czynu jak i niezwłocznego naprawienia w całości skutków powstałych bez winy oskarżonego natychmiast po stwierdzeniu przez organy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nieprawidłowości tegoż działania, co winno być uwzględnione przez sąd I instancji, a czego brak w treści uzasadnienia wyroku,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to przepisu art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. poprzez badanie i uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego w szczególności braku jakiegokolwiek konfrontacji innych

oskarżonych w sprawie z osobą oskarżonego w zakresie rzeczywistych okoliczności zawarcia i zrealizowania umowy z firmą oskarżonego D. M. (1), przy jednoczesnym zaniechaniu badania i nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, oraz poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny z pominięciem kryteriów obiektywnych jak logika, wiedza i doświadczenie życiowe, a w szczególności poprzez odmowę uznania w całości za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, całkowitego pominięcia przez sąd dokumentacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie decyzji ratalnych związanych z wnioskiem oskarżonego o rozłożenie na raty zaległości z tytułu

rzekomego działania na szkodę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz rzeczywistej spłaty tego zobowiązania,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżony w krytycznym czasie, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z D. M. (1) doprowadził do błędu pokrzywdzonego pracownika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, co do okoliczności faktycznych i prawnych będących podstawą należnych składek z tytułu ubezpieczenia społecznego, a to nie objęcia składką z tytułu ubezpieczenia emerytalnego, rentowego oraz wypadkowego oraz Funduszu Pracy, a z rzekomo popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu.

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Co do postawionych przez obrońcę oskarżonego zarzutów:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obrazy prawa materialnego (art. 28 i art. 30 k.k.), - obrazy przepisów prawa procesowego (art. 4,7,410,424 k.p.k.), - błąd w ustaleniach faktycznych skutkujących uznaniem przez sąd I instancji winy oskarżonego; <p>to nie mają one istotnego znaczenia w sprawie, bowiem powodem rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego skutkującym uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu były zgola inne argumenty niż podniesione przez obrońcę, a szczegółowo opisane w sekcji 5.2.1 uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		

<p>Obrońca wniosł :</p> <p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu ,</p> <p>2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, finalnie okazał się trafny jakkolwiek z przyczyn formalnych opisanych w sekcji 5.2.1 uzasadnienia.</p>			
<p>3.10.</p>	<p>Obrońca oskarżonego A. M. r.pr. M. M. (3) zaskarżył wyrok, co do pkt. LXXXIII i wyrokowi zarzucił:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

1. obrazę przepisów prawa procesowego – naruszenie art. 410 k.p.k., a to poprzez pominięcie przez Sąd Okręgowy dowodu :

- z zeznań świadka M. A. (2) , którego to zeznania wskazywały iż oskarżony A. M. wykonywał faktycznie pracę na rzecz przedsiębiorstwa (...).

- z dokumentów – oświadczenia sprawcy wypadku A. M. z 17 czerwca 2009 r. do którego doszło w trakcie, gdy A. M. wykonywał pracę na rzecz przedsiębiorstwa (...),

2. błąd w ustaleniach faktycznych, do którego doprowadziło pominięcie przez sąd istotnych dowodów, poprzez przyjęcie, że A. M. działał z zamiarem bezpośrednim doprowadzenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do niekorzystnego rozporządzenia majątkiem, oraz uczynienia przez A. M. z przestępstwa oszustwa źródła

	<p>stałego i podstawowego dochodu.</p> <p>Z ostrożności procesowej zarzucił także rażąco niewspółmierność kary na podstawie art. 438 punkt 4 k.p.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad 1.</p> <p>Zarzut obrazy art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie dowodu zeznań świadka M. A. (2) oraz oświadczenia z 17 czerwca 2009 r. dotyczącego uczestnictwa w wypadku częściowo tylko jest zasadny, ale w zakresie nie podniesionym przez skarżącego. Przede wszystkim świadek M. A. (2) był przesłuchany na rozprawie w dniu 8 października 2018r. (karta 16.659) i stwierdził wówczas, że niewiele pamięta, bo było to 3 lata temu. W trakcie przesłuchania odczytano jego zeznania z postępowania przygotowawczego</p>				

które świadek podtrzymał. A wynikało z nich m.in. że w latach 2006 - 2010 oskarżony składał jakieś koperty i roznosił ulotki, ale świadek nie miał wiedzy czy miały one związek z D. M. (1), którego nie znał. Na pytania stwierdził, że nie może potwierdzić, że te ulotki były firmy (...) i ostatecznie stwierdził, że nie miał wiedzy na temat zatrudnienia M. w firmie (...).

Rzeczywiście sąd I instancji nie odniósł się do tych dowodów w pisemnym uzasadnieniu wyroku do czego obligował go przepis art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. Jednak takie uchybienie, by było istotne – musi mieć wpływ na treść wydanego wyroku. Tak w przedmiotowej sprawie nie było, bowiem jakkolwiek sąd I instancji nie wysłowił tego w pisemnym uzasadnieniu wyroku to dowody te ocenił negatywnie, nie dając im wiary lub uznając, że nie wnoszą niczego do sprawy. Wniosek

taki jako jedynie
możliwy należy
wyprowadzić z treści
całego uzasadnienia
wyroku, w którym
sąd meriti wskazuje
którym dowodom
dał wiarę i na
podstawie których
wiarygodnych
dowodów poczynił
zasadnicze ustalenia
faktyczne w sprawie.
Istotnym dla
odpowiedzialności
oskarżonego
ustaleniem jest czy
z D. M. (1)
łączyła oskarżonego
rzeczywista czy też
fikcyjna umowa o
pracę. W tym
zakresie sąd I
instancji oceniając
dostępne dowody
ustalił fikcyjność
umowy, brak
wykonywania pracy,
brak wypłat
pieniędzy
pracownikom,
ustalił nierzetelność
składanych
dokumentów do
ZUS i dokumentów
podatkowych.
Wskazał dowody
o tym świadczące,
częściowo
wyjaśnienia D. M.
(1), wyjaśnienia A.
B., opinię biegłej
K. w S., zeznania
kontrolera M. Z.
(1). Taka ocena
dowodów jest w
pełni uprawniona,
bowiem chroniona
art. 7 k.p.k.
Wnioskując przez

przeciwieństwo (zasada logiki formalnej) dowody przeciwne tym, nie zasługiwały na wiarę. Wprawdzie sąd tego w pisemnym uzasadnieniu nie wyartykułował, ale ten formalny błąd nie miał i nie mógł mieć wpływu na trafność wydanego orzeczenia.

Ad 2.

Również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie jest zasadny. Prawdłowo bowiem sąd ustalił, że oskarżony decydując się na zawarcie fikcyjnej umowy o pracę, miał świadomość konieczności wystawienia przez firmę (...) wielu poświadczających nieprawdę dokumentów do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i do Urzędu Skarbowego. Wiązało się to bezpośrednio z błędnymi zapisami w systemie Ubezpieczeń Społecznych i doprowadzało co miesiąc Zakład Ubezpieczeń Społecznych do niekorzystnego

<p>rozporządzenia mieniem. Pozyskana w ten sposób korzyść majątkowa trafnie została uznana za źródło stałego dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. Wbrew zarzutom skarżącego przypisany czyn nie zawiera sformułowania ” podstawowego dochodu”.</p> <p>Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary stwierdzić należy, że wymierzona kara grzywny 40 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 100 zł jest tak minimalna, że nie może być uznana za karę rażąco surową.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego lub o uniewinnienie oskarżonego względnie przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia lub orzeczenie kary łagodniejszej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Z powodów wskazanych powyżej wniosek obrońcy oskarżonego o uchylenie zaskarżonego wyroku nie zasługuje na uwzględnienie, brak również było podstaw do orzeczenia kary łagodniejszej, albowiem wymierzona kara nie nosi cech rażąco surowej.</p>				
<p>3.11.</p>	<p>Obrońca oskarżonego M. P. r.pr. Ł. Ł. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 punkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:</p> <p>1.obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w sposób dowolny, bez uwzględnienia ich całokształtu i bez respektowania zasad prawidłowego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji spowodowało, że rozstrzygnięcie oparte zostało na błędnym przyjęciu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał podstawy do przyjęcia, że oskarżony M. P. popełnił zarzucany mu czyn,

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób globalny, a nadto uniemożliwiający dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, a w szczególności uniemożliwiający weryfikację ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów poczynionych w stosunku do oskarżonego M. P. oraz braku wyjaśnienia podstaw prawnych wyroku,

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 k.p.k., 167 k.p.k., art. 352 k.p.k.

oraz art. 366 k.p.k.
poprzez zaniechanie
przeprowadzenia
dowodu z
dokumentów
przedłożonych przez
oskarżonego M. P.,
co w konsekwencji
skutkowało błędem
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
mającego wpływ na
jego treść i
wydaniem
orzeczenia w oparciu
o niepełny materiał
dowodowy,

4. a w konsekwencji
poczynienie
błędnych ustaleń
faktycznych
przyjętych za
podstawę wyroku,
mających wpływ
na jego treść ,
a polegających na
stwierdzeniu, że
oskarżony popełnił
zarzucany mu czyn,
podczas gdy
wnikliwa analiza
materiału
dowodowego winna
prowadzić do
wniosku, iż
oskarżony nie
popełnił
zarzucanego mu
czynu, w
szczególności mając
na uwadze fakt, iż
brak jest dowodów
jednoznacznie
wskazujących, że
oskarżony
wprowadził
pracownika ZUS z

siedzibą w W.
jako dysponenta
Funduszu
Ubezpieczeń
Społecznych w błąd
co do okoliczności
faktycznych i
prawnych będących
podstawą należnych
składek z tytułu
ubezpieczenia
społecznego, a to
istnienia podstaw
do nie uiszczania
składek z tytułu
ubezpieczenia
emerytalnego,
rentowego,
wypadkowego i
Funduszu Pracy w
ten sposób, że zawarł
fikcyjną umowę o
pracę z pracodawcą
firmą (...) z siedzibą
w W., który to
pracodawca zgłosił
go do ubezpieczenia
społecznego z tytułu
zatrudnienia, oraz
jako osoba
uprawniona do
wystawienia
dokumentu
przedkładał co
miesiąc
poświadczający
nieprawdę co do
okoliczności mającej
znaczenie prawne
imiennie raporty
rozliczeniowe z ZUS
RCS oraz ZUS
DRA, w wyniku
czego doprowadził
ZUS z siedzibą W.
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w kwocie
19.191, 04 zł, przy
czym z popełnienia

	przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Ad 1,2,3.</p> <p>Co do zarzutów obrazy prawa procesowego wskazanych w zarzucie 1 – 3 to w pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny odniesie się do zarzutu 3 dotyczącego obrazy art. 410,167,352 i 366 k.p.k., co do zaniechania przeprowadzenia dowodów z dokumentów złożonych przez oskarżonego M. P.. Otóż zarzut ten jest nieprawdziwy. Sąd I instancji procedując w tej sprawie, po pierwsze przyjął złożone przez oskarżonego dokumenty (znajdują się w aktach na karcie 16269 – 16292 oraz w pudle kartonowym oznaczonym jako załącznik nr 1). Po drugie w prawidłowej formie procesowej (art. 394 § 1 i 2 k.p.k.</p>			

w zw. z art. 410 k.p.k.) dowody te wprowadził do materiału dowodowego – postanowienie dowodowe wydane na rozprawie 13 lutego 2019 r. - karta 16823/2. Stąd też nie sposób zasadnie twierdzić o obrazie art. 352 i 366 k.p.k.

Co do obrazu art. 424 § 1 k.p.k. to częściowo zarzut jest uzasadniony, bowiem rzeczywiście w pisemnym uzasadnieniu wyroku sąd meriti nie odniósł się do złożonych przez oskarżonego dowodów (taki obowiązek wynika z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.). Rzecz jednak w tym, że wadliwie sporządzone uzasadnienie nigdy nie może mieć wpływu na treść wydanego orzeczenia, jako że jest to dokument sprawozdawczy - następczy po wyroku. Dalsze argumenty wskazane zostały w uzasadnieniu w sekcji 5.2.1. Dodać należy, zdaniem Sądu Apelacyjnego orzekającego w tym składzie, że wywody apelującego obrońcy zawarte w

uzasadnieniu skargi wskazujące, że „kontrola słuszności rozumowania Sądu I instancji, jego zgodności z przeprowadzonymi dowodami odbywa się w oparciu o uzasadnienie Sądu I instancji”, są obecnie już nieaktualne. Otóż tak sformułowany pogląd był trafny, ale jedynie do dnia 30 czerwca 2015 r. Od 1 lipca 2015 r. to jest od wejścia w życie tzw. „wielkiej nowelizacji k.p.k.” istotnej zmianie uległy m.in. przepisy postępowania odwoławczego. Obecnie niemożliwe jest uchylenie wyroku z powodu wad uzasadnienia (art. 455 a k.p.k.), węższe stały też podstawy apelacyjne. Ewentualne braki postępowania mogą i powinny być uzupełnione w postępowaniu apelacyjnym. Dotyczy to również braku oceny dowodów. Dopiero, gdy tak uzupełnione postępowanie lub inna ocena dowodów dokonana przez Sąd Odwoławczy doprowadzi do odmiennych ustaleń faktycznych,

możliwa jest zmiana rozstrzygnięcia lub w warunkach art. 437§2 k.p.k. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Przywołane przez skarżącego dowody z dokumentów nie były w stanie obalić prawidłowo poczynionych ustaleń sądu meriti o fikcyjności zatrudnienia oskarżonego u D. M. (1). Należy odwołać się do argumentów przywołanych w sekcji 3.2. uzasadnienia. Dodać należy, że przecież w toku postępowania przygotowawczego M. P. przyznał się do winy, a w postępowaniu sądowym chciał poddać się karze w trybie artykułu 387 k.p.k. I tę okoliczność należy mieć na uwadze przy dokonywaniu oceny dowodów, wszak art. 410 k.p.k. stanowi, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Końcowo przypomnieć trzeba, że D. M. i A. B. w złożonych wyjaśnieniach potwierdzili, że

<p>żadnych składek z tytułu ubezpieczenia nie odprowadzali do ZUS-u, podobnie jak wynagrodzenia nie były wypłacane pracownikom. Takie ustalenia potwierdziła biegła K. S. (2) oraz kontrola M. Z. (2), dowody z dokumentów ZUS, które zawierały nieprawdziwe treści, co potwierdzili także terenowi pracownicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca oskarżonego wniosł o:</p> <p>1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,</p> <p>2. przeprowadzenie dowodu z dokumentów przedłożonych przez M. P. (pominięto ich treść na etapie Sądu Okręgowego) na okoliczność wykonywania przez oskarżonego na rzecz firmy (...) pracy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>3. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Z powodów wskazanych powyżej wniosek o uniewinnienie oskarżonego nie jest zasadny, brak jest również jakichkolwiek podstaw wynikających z art. 437 § 2 k.p.k. do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.</p>				
<p>3.12.</p>	<p>Obrońca oskarżonego A. P. adv. M. W. (2) zaskarżył wyrok w całości co do winy i kary na korzyść oskarżonego i wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. obrazę prawa procesowego, a to art. 167 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 punkt 2 k.p.k. mające wpływ</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

na treść wydanego orzeczenia poprzez sporządzenie uzasadnienia wydanego wyroku w taki sposób, że uniemożliwia to dokonanie merytorycznej kontroli wydanego orzeczenia, a więc weryfikacji ustaleń faktycznych i oceny dowodów, co wskazuje także na niewłaściwy proces podejmowania przez sąd I instancji o winie oskarżonego. W tym zakresie sąd I instancji całkowicie pominął szereg dokumentów złożonych jako dowody do przeprowadzenia, w tym wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia X Wydziału Pracy z dnia 27 listopada 2014 r. sygn. akt IV PX P 335/14 nakazującego oskarżonemu D. M. (1) wydanie świadectwa pracy na rzecz oskarżonego A. P. za okres pracy objęty częścią dyspozytywną zaskarżonego wyroku Sądu I instancji, oraz nakazy zapłaty Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście X Wydziału Pracy z

dnia 15 grudnia 2014 r. nakazującego zapłacić oskarżonemu wynagrodzenie za 5 ostatnich miesięcy obowiązywania umowy o pracę, które to wynagrodzenie zostało podczas trwania egzekucji komorniczej przekazami pocztowymi zapłacone w całości przez oskarżonego D. M. (1).

2. naruszenie prawa procesowego, a to art. 424 § 1 k.p.k. mające wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez nierozpoznanie wniosków dowodowych złożonych przez oskarżonego i brak jakichkolwiek odniesienia się przez sąd I instancji do wniosków dowodowych,

3. błędną ocenę materiału dowodowego poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie szeregu faktów istotnych do wydania prawidłowego orzeczenia, a znajdujących się w przedłożonych dokumentach, świadczących o tym

że oskarżony nie tylko w sposób prawidłowy zawarł umowę o pracę, ale także wykonywał pracę u oskarżonego D. M. (1), otrzymał stosowne wynarodowienie lecz także nie dopuścił się przy zawieraniu umowy i wykonywaniu pracy żadnego czynu karalnego,

4. wydanie orzeczenia na podstawie okoliczności nieudowodnionych w postępowaniu oraz przyjęcia, że korzyść majątkowa jaką miał uzyskać oskarżony, a stwierdzonej przez sąd wynosi 28.212,15 zł, gdy tymczasem z wyjaśnień oskarżonego opartych o dokumenty z ZUS (zaświadczenie o nie zaleganiu) wynika, że zaległość na koncie ubezpieczeniowym oskarżonego W Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wynosiła 0 zł,

błędnego wniosku przy ocenie dowodów i przyjęcia, że oskarżony

	<p>znajdował się w takiej samej sytuacji prawnej i faktycznej, zawierając umowę o pracę z oskarżonym D. M. (1) tak jak inni współoskarżeni, gdy tymczasem materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, że sytuacja współoskarżonych, co do fikcyjności zatrudnienia jest analogiczna. To błędne wnioskowanie spowodowało brak różnicowania sytuacji oskarżonego w stosunku do innych oskarżonych.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad. 1. i 2.</p> <p>Podniesione zarzuty obrazy przepisów postępowania to jest art. 167 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 k.p.k., które zdaniem skarżącego miały wpływ na treść wyroku skazującego oskarżonego, a to poprzez sporządzenie uzasadnienia w taki sposób, że uniemożliwia to dokonanie merytorycznej</p>				

kontroli wydanego orzeczenia, a więc weryfikacji ustaleń faktycznych i oceny dowodów, co wskazuje także na niewłaściwy proces podejmowania przez sąd I instancji rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. W ocenie Sądu Apelacyjnego, o ile sformułowany zarzut obrazy przepisów procesowych jest częściowo zasadny to już wprowadzony wniosek nie może być uznany za jedynie trafny, gdyż obarczony jest wadą dowolności. O tym czy wyrok – wydane rozstrzygnięcie o winie lub niewinności jest prawidłowe nie decyduje pisemne uzasadnienie wyroku, a wartość dowodów przeprowadzonych w sprawie. Otóż w praktyce orzeczniczej spotyka się prawidłowy wyrok z wadliwie sporządzonym i uzasadnieniem jak również wyrok niesłuszny – błędny z uzasadnieniem spełniającym wszystkie wymogi formalne art. 424 k.p.k.

Ad. 3. i 4.

Niezasadny jest także zarzut obrazy art. 167 k.p.k., co do dokumentów przedłożonych w toku postępowania sądowego przez obrońcę oskarżonego.

Analiza postanowienia Sądu Okręgowego podjęta na rozprawie w dniu 13 lutego 2019r. w trybie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. o ujawnieniu bez odczytywania dowodów z dokumentów wskazuje, że sąd meriti zaliczył opisane w zarzutach apelacji dokumenty, a to wyrok Sądu Pracy z 27 listopada 2014 r. w sprawie IV P X P 335/14 (karta 16.793), nakaz zapłaty Sądu Rejonowego we Wrocławiu z 15 grudnia 2014 r. (kartach 16.721), gdyż uwzględnił wnioski dowodowe z 4 grudnia 2018 r. i dołączone do niego dokumenty – karta 16.888 – 16.795. Co prawda we wskazanej karcie 16.888 jest zawarta omyłka pisarska bo stosowne pismo obrońcy znajduje się na karcie

16.707 i następne, gdzie dołączone są dokumenty. W świetle tego postanowienia poza sporem jest, że dowody te sąd uwzględnił i przeprowadził. Prawdą jest natomiast, że nie odniósł się do tych dowodów z dokumentów w pisemnym uzasadnieniu wyroku, co niewątpliwie narusza przepis art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. Dowody te jako przeciwne tym uznanym przez sąd meriti za wiarygodne nie zostały przez tenże sąd uznane za wiarygodne będące podstawą do czynienia ustaleń odpowiadających prawdzie i nie zostały omówione. Jak w przypadku innych oskarżonych – przedsiębiorców dowodem winy oskarżonego A. P. były wyjaśnienia oskarżonych D. M. (1), A. B. i R. T. (1), którzy potwierdzili, że zawierane umowy były fikcyjne, dowodem jest również opinia biegłej K. S. (1) i zeznania kontrolera ZUS M. Z. (1), który wskazał w protokole, którym

pracownikom wypłacane były wynagrodzenia za pracę. Oskarżony nie znalazł się w tej grupie osób. Co do przedłożonych wyroków Sądu Pracy i nakazu zapłaty, to należy zwrócić uwagę na samodzielność jurysdykcyjną sądu karnego wynikającą z art. 8 k.p.k. Oznacza to, że rozstrzygnięcia innych sądów nie są wiążące dla sądu karnego chyba, że dotyczą orzeczeń kształtujących prawo lub stosunek prawny. Te wyżej wymienione orzeczenia Sądu Pracy takimi nie są. Sąd karny ma zatem prawo je ocenić na gruncie art. 7 k.p.k. w konfrontacji z innymi dowodami. Dodać należy, że oba wyroki zapadły bez udziału pozwanego (D. M. (1)), a zatem Sąd Pracy nie znał pełnego stanowiska D. M. (1). Stąd też zagwarantowana ustawowo w art. 8 k.p.k. „wyższość sądu karnego nad sądem cywilnym”.

Wniosek

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku

zasadny

<p>w całości co do oskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek o uchylenie wyroku nie jest trafny.</p> <p>Podstawą uchylenia wyroku w świetle art. 437 § 2 k.p.k. są trzy enumeratywnie wymienione okoliczności:</p> <ul style="list-style-type: none"> - pierwsza dotycząca stwierdzenia uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., - druga dotycząca konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, - trzecia przesłanka to wystąpienie okoliczności, o której mowa w art. 454 § 1 k.p.k. <p>Dwie pierwsze przesłanki oczywiście w przedmiotowej sprawie nie zaistniały. Wystąpienie trzeciej przesłanki będącej podstawą do</p>			

<p>uchylenia wyroku uniewinniającego ma miejsce wyłącznie wtedy, gdy w toku postępowania odwoławczego tenże sąd dojdzie do przekonania, iż zebrane w sprawie dowody powodują konieczność przesądzenia o sprawstwie i winie oskarżonego, a wydany wyrok w I instancji jest uniewinniający. Rzecz jednak w tym, że taka okoliczność w tej sprawie nie zachodzi. A skoro tak to wniosek o uchylenie wyroku jest oczywiście bezzasadny.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Sąd Odwoławczy w całości utrzymał wyrok co do oskarżonych : M. P., M. B., M. M. (1), J. C., A. G., D. T., A. P., A. M., T. P. (1);

a także co do oskarżonego D. M. (1) ze zmianami dokonany w zakresie czynu I,VII,VIII,IX i X części rozstrzygającej, utrzymał wyrok co do oskarżonej A. B. ze zmianami dokonany co do czynu przypisanego oskarżonej w pkt. XII części rozstrzygającej, co do czynu przypisanego w pkt. XVII części rozstrzygającej, co do czynu przypisanego oskarżonej w pkt. XVI części rozstrzygającej oraz co do czynów przypisanych

oskarżonej w pkt. XVIII, XIX i, XX części rozstrzygającej, utrzymano wyrok mocy także co do oskarżonego R. T. (1) ze zmianami wynikającymi w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. XXII, oraz utrzymano wyrok w co do oskarżonej I. J. ze zmianą co do czynu przypisanego w pkt. LXIV wyroku.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Co do oskarżonych M. P., M. B., M. M. (1), J. C., A. G., D. T., A. P., A. M., T. P. (1), Sąd Odwoławczy w całości podzielił ustalenia faktyczne i prawne poczynione przez sąd I instancji jak również nie widział podstaw do kwestionowania orzeczonych przez tenże sąd kar. Jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia zarzuty podnoszone przez obrońców tych oskarżonych w wywiedzionych apelacjach, były jedynie polemiką z prawidłowo wydanym orzeczeniem na podstawie dowodów

potwierdzających
sprawstwo i winę
tych oskarżonych,
przy czym dowody
wskazane przez sąd
I instancji w
pisemnym
uzasadnieniu zostały
ocenione z
poszanowaniem
zasad logiki,
doświadczenia
życiowego i wskazań
wiedzy. Podkreślić
należy raz jeszcze, że
obciążające dowody
winy oskarżonych
znajdują oparcie
w wyjaśnieniach
złożonych przez
oskarżonego D. M.
(1), częściowo A.
B., ale przede
wszystkim w
szerokiej
dokumentacji
pochodzącej czy to
z firmy (...),
czy też z Zakładu
Ubezpieczeń
Społecznych.
Wysoce
obciążającym
dowodem były także
opinie wydane przez
biegłą zakresu
księgowości
rachunkowości K. S.
(2) – karta 9159 i
karta 14.021, oraz
protokół kontroli
firmy sporządzony
przez pracownika
Zakładu
Ubezpieczeń
Społecznych M. Z.
(1).

<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2019 r. sygn. akt III K 117/17 Sąd Apelacyjny zmienił następująco:</p> <p>I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. M. (1) w ten sposób, że:</p> <p>1. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I części rozstrzygającej (pkt. I części wstępnej) eliminuje następujące osoby: J. B. (2), P. K. (1), P. W., M. W. (1) oraz ustala wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 1.362.237,45 zł,</p> <p>2. z opisu czynu przypisanego w pkt. VII części rozstrzygającej (punkt VII części wstępnej) eliminuje J. B. (2),</p> <p>3. z opisu czynu przypisanego w</p>		

pkt. VIII części
rozstrzygającej
(punkt VIII części
wstępnej) eliminuje
P. K. (1),

4. z opisu czynu
przypisanego w
pkt. IX części
rozstrzygającej
(punkt IX części
wstępnej) eliminuje
P. K. (1),

5. z opisu czynu
przypisanego w
pkt. X części
rozstrzygającej
(punkt X części
wstępnej) eliminuje
P. K. (1), P. W., M. W.
(1),

6. w pozostałej części
zaskarżony wyrok
wobec D. M. (1)
utrzymuje w mocy;

II. zmienia
zaskarżony wyrok
wobec oskarżonej A.
B. w ten sposób, że:

1. z opisu czynu
przypisanego
oskarżonej w pkt.
XII części
rozstrzygającej
(punkt XII części
wstępnej) eliminuje
osoby: J. B. (2), P.
K. (1), P. W., M. W.
(1) oraz przyjmuje
datę końca czynu na
15 listopada 2013r.
i ustala wartość
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem na
1.239.073,80 zł,

2. w czynie przypisanym oskarżonej w pkt. XVII części rozstrzygającej (pkt. XVII części wstępnej) przyjmuje datę końca czynu na 15 listopada 2013r.,

3. w czynie przypisanym oskarżonej w pkt. XVI części rozstrzygającej (pkt. XVI części wstępnej) przyjmuje datę końca czynu na 15 listopada 2013r.,

4. z opisu czynów przypisanych oskarżonej w pkt. XVIII i XIX części rozstrzygającej (punkt XVIII i XIX części wstępnej) eliminuje P. K. (1),

5. z opisu czynu przypisanego oskarżonej w pkt. XX części rozstrzygającej (punkt XX części wstępnej) eliminuje P. K. (1), P. W., M. W. (1),

6. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonej A. B. utrzymuje w mocy;

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. T. (1) w ten sposób, że:

1. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. XXII części rozstrzygającej (pkt. XXII części wstępnej) eliminuje J. B. (2) oraz ustala wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 455.348,65 zł,

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. T. (1) w utrzymuje w mocy;

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec I. J. w ten sposób, że:

1. w opisie czynu przypisanego oskarżonej w pkt. LXIV części rozstrzygającej (punkt LXIV części wstępnej) słowo „zawał” zastępuje słowem „zawała” ,

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonej I. J. utrzymuje w mocy;

V. uniewinnia oskarżonych J. B. (2), P. K. (1), P. W. i M. W. (1) od przypisanych im czynów i kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa;

<p>VI. zaskarżony wyrok wobec oskarżonych M. P., M. B., M. M. (1), J. C., A. G., D. T., A. P., A. M., T. P. (1) utrzymuje w mocy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zasadnicza zmiana zaskarżonego wyroku wynikała z koniczności wydania wyroku uniewinniającego co do czworga oskarżonych. Przy czym jeżeli chodzi o oskarżonego P. K. (1) to jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, Sąd Odwoławczy poczynił odmienne od Sądu I instancji ustalenia w zakresie pracy świadczonej przez tego oskarżonego na rzecz D. M. (1) i jego firmy (...), przyjmując zgodnie z zarzutami apelacji, iż oskarżony ten nie miał fikcyjnej umowy o pracę, a przynajmniej na początku okresu świadczył taką pracę na rzecz D. M. (1). Dowodem wskazującym, że tak właśnie było są dowody uznane w tej sprawie za wiarygodne przez</p>	

sąd I instancji: jest to opinia biegłej K. S. (1) oraz protokół kontroli M. Z. (1). Dowodem są oczywiście wyjaśnienia oskarżonego, który konsekwentnie zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed sądem I instancji podtrzymywał wykonywanie pracy na rzecz D. M. (1). W przywołanych wyżej dowodach wskazuje się bowiem, że dokumentacja firmy (...) potwierdza zatrudnienie P. K. (1) jak również potwierdza dokonywanie na jego rzecz wypłat pieniężnych. Przyjęcie zatem takich ustaleń (a wynikają one z uznanych za wiarygodne dowodów opinii biegłej i wyników kontroli ZUS) powoduje konieczność zmiany wydanego orzeczenia i uwolnienie oskarżonego P. K. od przypisanego mu nieprawomocnie czynu przez sąd I instancji. Jeżeli chodzi natomiast o pozostałych oskarżonych uniewinnionych

przez Sąd
Odwoławczy to jest
oskarżonego J. B.
(1), M. W. (1)
i P. W., to ich
sytuacja prawna jest
całkowicie
odmienna. Powody
orzeczenia
uwalniającego ich
od winy są czysto
prawne. Otóż sąd
I instancji ustalił
(tak wynika z
uzasadnienia
wyroku, że wszyscy
ci oskarżeni
dopuszcili się
przestępstwa,
bowiem z D.
M. (1) łączyła
ich nieprawdziwa,
pozorna, fałszywa
umowa o pracę).
Konsekwencją
takiego ustalenia
była subsumcja
prawna
sprowadzająca się
do tego, że
współdziałając z
oskarżonym działali
w celu osiągnięcia
korzyści majątkowej
wprowadzając
Zakład Ubezpieczeń
Społecznych w błąd
(właśnie, co do
fikcyjności
świadczonej pracy)
i w ten sposób
doprowadzając
Zakład Ubezpieczeń
Społecznych do
niekorzystnego
rozporządzenia
mienia. Gdyby takie
ustalenia faktyczne
poczynił sąd I
instancji to

oczywiście
przeprowadzona
subsumcja prawna
tego zachowania
byłaby
prawidłowa ,a
orzeczenie o winie
oskarżonych trafne.
Jednak analiza treści
zarzutów
przypisanych przez
sąd I instancji ,
a zawartych w
pkt XXVI części
wstępnej wyroku -
co do J. B. (1), w
pkt XXXIX części
wstępnej wyroku, co
do P. W. i w
pkt XLIV części
wstępnej wyroku
co do M. W.
(1) prowadzi do
wniosku, że ci
trzej oskarżeni w
treści opisu czynu,
nie mają zarzutu
zawarcia umowy o
pracę o charakterze
fikcyjnym, czy
pozornym
przeciwnie opis
czynu wskazuje, że z
D. M. (1) łączyła ich
rzeczywista umowa
o pracę, a skoro
tak to nie mogli
wprowadzić Zapadu
Ubezpieczeń
Społecznych w błąd.
Zachodzi tu zatem
oczywista
sprzeczność czynu
przypisanego przez
sąd I instancji z
treścią
poczynionych przez
tenże sąd ustaleń
faktycznych.
Bezrefleksyjne

przypisanie tym oskarżonym czynów o treści wskazanej w akcie oskarżenia (z ewidentnym błędem w ich opisie – co wynika z treści opisów czynów innych oskarżonych - gdzie zawsze wskazuje się na zawarcie umowy pozornej, fikcyjnej) powoduje, że nastąpiła dekompozycja ustawowych znamion przypisanego tym oskarżonym czynów z art. 286 § 1 k.k. jak również z artykułu 271 § 1 k.k. Ta dekompletacja ustawowych znamion stwierdzona w postępowaniu odwoławczym nie może być w żaden sposób konwalidowania z uwagi na ograniczenia wynikające z zakresu i kierunków złożonych środków zaskarżenia. Oskarżyciel publiczny nie zaskarżył wyroku w stosunku do tych oskarżonych, zaś apelacje wywiedzione przez obrońców tych oskarżonych co oczywiste złożone są na ich korzyść. Wyklucza to zatem

jakąkolwiek modyfikację opisu czynu i ewentualną zmianę wyroku, czy też uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Konsekwencją tak stwierdzonego uchybienia mogło być jedynie wydanie wyroku uniewinniającego.

Dalszą konsekwencją tego rozstrzygnięcia jest konieczność zmiany opisu czynów przypisanych oskarżonym D. M. (1), A. B. i R. T. (1), którzy współdziałali w różnym zakresie z tymi osobami. Powodowało to konieczność wyeliminowania oskarżonych uniewinnionych z opisu przypisanych czynów pozostałym oskarżonym jak również zmiany w zakresie wartości niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Jeżeli chodzi o dalsze zmiany wyroku, to Sąd Odwoławczy przyjął krótszy okres działania oskarżonej A. B. to jest do 15 listopada 2013 r., albowiem w tym dniu oskarżona została tymczasowo aresztowana i co

oczywiste nie mogła po tym dniu podejmować działań o znamionach wypełniających przestępstwo. Sąd również zmniejszył wysokość niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wielość nieuiszczonych składek na ubezpieczenie społeczne 4 oskarżonych uniewinnionych, co spowodowało zmniejszenie wysokości niekorzystnego rozporządzenia do kwoty 1.239.073,80 zł. Dodać należy, że wielkość niekorzystnych rozporządzeń została obliczona w postępowaniu przygotowawczym przez biegłą K. S. (2) według danych na dzień 31 grudnia 2013 r. zatem w okresie zbliżonym do końca daty działania tej oskarżonej. Pomimo pewnej zmiany wyroku na korzyść oskarżonych D. M. (1), A. B. i R. T. (1) (zmniejszenie wielkości niekorzystnego rozporządzenia mieniem), sąd odwoławczy nie zdecydował się na obniżenie wysokości

wymierzonych tym oskarżonym kar pozbawienia wolności i grzywny, a to z kilku powodów. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że wymierzone kary czy to za przestępstwa jednostkowe czy też kary łączne nie noszą cech rażącej surowości, po drugie należy mieć na uwadze, że zmiana ustaleń faktycznych jest nieznaczna, można rzec nieistotna, bowiem z łącznej sumy przypisanego D. M. nieprawomocnie niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wysokości ponad miliona złotych pomniejszono ją o wielkość sumy składek wynikających z oskarżenia J. B. – 1703,52 zł, P. K. (1) – 28212,15 zł, P. W. – 12577,32 zł, M. W. (1) – 13.155,53 zł, co łącznie dało kwotę 55.648,52 zł. W skali całości jest to niewielki procent wartości niemający istotnego znaczenia.

Sąd odwoławczy uwzględnił również okoliczność, że apelację na niekorzyść wywiódł

<p>oskarżyciel publiczny, który domagał się zaostżenia kar, co do tych oskarżonych. I jakkolwiek sąd odwoławczy nie uwzględnił apelacji oskarżyciela publicznego w części zaostżenia wymiaru kar to uznał, że zasadnym będzie pozostawienie wymierzonych kar na poziomie orzecznym przez sąd I instancji.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	W zakresie kosztów postępowania		

odwoławczego Sąd
Apelacyjny orzekł
następująco:

VII. przyznaje od
Skarbu Państwa na
rzecz obrońców z
urzędu oskarżonych:
D. M. (1) adw. W.
Z., A. B. adw. L. A.,
R. T. (1) adw. M.
A. (1) wynagrodzenie
w kwocie po 738
zł wraz z podatkiem
VAT tytułem obrony
oskarżonych w
postępowaniu
odwoławczym;

VIII. poniesionymi
wydatkami w
postępowaniu
odwoławczym
związanymi z
apelacją prokuratora
obciąża Skarb
Państwa;

IX. zasądza na rzecz
Skarbu Państwa od
oskarżonych D. M.
(1), A. B. i R. T.
(1) po 739,11 zł, zaś
od oskarżonych I. J.,
M. P., M. B., M.
M. (1), J. C., A. G.,
D. T., A. P., A. M.,
T. P. (2) po 1,11 zł,
tytułem wydatków
postępowania
odwoławczego oraz
wymierza
oskarżonym opłaty
od kar:

1. D. M. (1) w kwocie
1200 zł,

2. A. B. w kwocie 800
zł,

	<p>3. R. T. (1) w kwocie 300 zł,</p> <p>4. M. P. w kwocie 800 zł,</p> <p>5. M. B. w kwocie 500 zł,</p> <p>6. M. M. (1) w kwocie 500 zł,</p> <p>7. J. C. w kwocie 1000 zł,</p> <p>8. I. J. w kwocie 1200 zł,</p> <p>9. A. G. w kwocie 1100 zł,</p> <p>10. D. T. w kwocie 300 zł,</p> <p>11. A. P. w kwocie 1100 zł,</p> <p>12. A. M. w kwocie 400 zł,</p> <p>13. T. P. (1) w kwocie 200 zł.</p>	
	<p>Przed wszystkim z uwagi na obronę z urzędu oskarżonych D. M. (1), A. B. i R. T. (1) należało przyznać stosowne wynagrodzenie obrońcom z urzędu, a to adw. W. Z., adw. L. A. i adw. M. A. (1) w podstawowej wysokości wynagrodzenia za obronę w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym. Wysokość ta wynika z § 17.1 ust.</p>	

5 Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości w
sprawie wysokości
wynagrodzenia o
świadczoną z
urzędu. Ponieważ,
co do zasady
apelacja
oskarżyciela
publicznego okazała
się niezasadna to
poniesione w tym
zakresie wydatki
należało zaliczyć na
rachunek Skarbu
Państwa.
Oskarżonych którzy
zostali prawomocnie
skazani należało
obciążyć wydatkami
postępowania
odwoławczego
stosownie do
wydatków
poniesionych na
każdego z nich. I tak
ryczałt 20 zł z tytułu
doręczeń pism w
postępowaniu przed
sądem należało
podzielić na ilość
stron
uczestniczących w
postępowaniu
odwoławczym, w
tym wypadku 17
oskarżonych i
prokuratora którzy
wywiedli środek
zaskarżenia.
Powoduje to, że
każdego
przegrywającego
oskarżonego obciąża
wydatek w
wysokości 1,11
złotego. Oskarżeni,
którzy korzystali z
pomocy obrony z

urzędu winni być obciążeni również i tymi wydatkami. Konsekwencją skazującej treści wyroku jest obciążenie oskarżonych opłatą od kary za II instancję w wysokości opłaty należnej za I instancję - art. 2 i 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Sąd Apelacyjny nie sporządził uzasadnienia, co do oskarżonych M. M. (1), A. G., D. T., M. B., T. P. (1), D. T., albowiem oskarżeni ci nie złożyli w ustawowym terminie wniosku o sporządzenie uzasadnienia na piśmie. Wniosek prokuratora, który złożony w terminie dotyczył wszystkich oskarżonych nie mógł być uwzględniony w szerszym zakresie niż to wynika z uzasadnienia, gdyż prokurator zaskarżył wyrok sądu I instancji wyłącznie co do 4 oskarżonych tj. D. M., A. B., R. T. oraz J. C.. W świetle przepisów art. 457 § 2 k.p.k. w związku z art. 422 §2 k.p.k. brak było podstaw do sporządzenia

	szczegółowego uzasadnienia w zakresie oskarżonych wskazanych na wstępie.	
7. PODPIS		
SSA Maciej Skórniak	SSA Jarosław Matuszak	SSA Stanisław Czudzyński

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokuratur (...)w W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenia dotyczące rozstrzygnięć o karze na niekorzyść oskarżonych D. M. (1), A. B., R. T. (1), J. C..		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej A. B. adwokat L. A.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	apelacja co do winy w zakresie czynów przypisanych oskarżonej w punktach XII - XXI, XCIII - XCIV i XCVIII		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. W. (1) adw. K. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.14. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego D. M. (1) adw. W. Z.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	apelacja w całości na korzyść oskarżonego co do winy i kary		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.15. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej J. C. adw. M. M. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	apelacja co do kary w zakresie jej wysokości		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.16. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	6		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. B. (1) adw. Ł. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Apelacja na korzyść oskarżonego w całości		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.17. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	7		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. W. adw. K. K. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Apelacja na korzyść co do całości wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.18. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	8

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. K. (1) adw. M. W. (3)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia co do winy i kary w zakresie całości rozstrzygnięcia		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.19. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	9	
Podmiot apelację	wnoszący obrońca oskarżonego R. T. (1) adw. M. A. (1)	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie co do wymiaru kary		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.20. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	10
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. M. r.pr. M. M. (3).
Rozstrzygnięcie, brak albo rozstrzygnięcia	apelacja co do winy i kary w zakresie czynu

ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanego w pkt. LXXXIII wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.21. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	11	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. P. r.pr. Ł. Ł.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana